

[Johannes Jensen.]

Angående de investeringsvanskeligheder, som er opstået og altid vil opstå, kunne jeg have lyst til at tilføje et par principielle bemærkninger. Lovforslagets fremsættelse skyldes manglende muligheder for at rejse tilstrækkelig store lån i private pengeinstitutter og endvidere den dystre kendsgerning, at investeringsevnen er for ringe, fordi skattevæsenet og monopolerne tager en stor part af den del af indkomsterne, som burde danne basis for nødvendig opsparing og investering. Der vil altid opstå investeringsvanskeligheder, sålænge det er muligt at sikre formuer og udbytte ved anbringelse udenfor produktion og konkurrence. Vi mener, at det ikke kan blive let at skaffe kapital til samfundsopbyggende formål, sålænge jorden og de samfunds-skabte værdier er et indbringende rentefelt for formueanbringelser, eller sålænge nogen enkelt borger kan få det arbejdende folk i pant ved at låne penge ud til stat og kommune.

Vi ser ikke, at dette lovforslag kan skabe nogen løsning af de problemer, der opstår med hensyn til de nødvendige investeringer. Vi bør gøre os klart, at staten intet har at låne ud, før den har hentet midler gennem skattevæsenet.

Vor stilling til dette lovforslag har sin forklaring i, at her er et eksempel på, at skatterne kan reduceres mærkbart, uden at de sociale forhold antastes eller andre nødvendige offentlige udgifter reduceres. Skal staten yde lån, skal den først tage mere ind, end den låner ud, fordi offentlig administration er meget dyr. En sådan politik minder for meget om kong Faraos syv magre køer, der slugte de syv fede køer og dog vedblev at være lige magre. Vi mener, at en sådan politik mangler såvel økonomisk som socialt perspektiv, fordi alle skatter i sidste instans hviler som en byrde på det arbejdende folk.

Dette lovforslag krænker vort princip, at erhvervslivet skal arbejde i frihed og under eget økonomisk ansvar. Det er vor opfattelse, at investeringsvanskelighederne vil ophøre, når produktionen frigøres for overflødige skattebyrder og monopoler, ja, vi tror, at investeringsproblemerne kun vil fjernes, når vi får en monopolforhindrende lovgivning. Vi føler os i overensstemmelse med langt større kredse i folket, end min gruppes repræsentation her i det høje ting for tiden udtrykker. Vi kan ikke medvirke til dette lovforslags ophøjelse til lov.

Fiskeriministeren (Chr. Christiansen):

Jeg takker for den velvillige modtagelse, det foreliggende lovforslag har fået hos ordførerne minus den ærede ordfører for retsforbundet, som jeg i forvejen havde afskrevet.

Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Damsgaard sige, at jeg ikke på nærværende tidspunkt kan udtale noget om, hvornår undersøgelsen vedrørende fiskeribankens kreditgivningsforhold kan være afsluttet, og heller ikke om, hvordan man tænker sig, at reformeringen af fiskeribanken skal finde sted. Som jeg allerede har nævnt både her og i det andet høje ting, nedsattes der af finansministeriet og fiskeriministeriet et udvalg med den opgave at undersøge hele dette spørgsmål og med den opgave at søge at undgå, at vi senerehen skal have en lovgivning af denne art. Jeg tror, det er en opgave af noget større omfang, end det ærede medlem måske ved første øjekast er klar over, idet der er en række forskellige problemer knyttet dertil. Jeg vil her bl. a. gerne anføre spørgsmålet om støtte til det grønlandske fiskeri, som ikke er endeligt afgjort, og som formentlig kan komme til at spille en afgørende rolle også for de fremtidige forhold indenfor Kongeriget Danmarks Fiskeribank. Men det er altså min mening, at denne bank bør gennemgå en reorganisation, og at den bør være i stand til at yde fiskerierhvervet en sådan finansiel hjælp, at vi ikke behøver at have nogen særlig lovgivning om lån til dette erhverv. Jeg kan altså ikke her afgive nogen erklæring om, at disse love, som nu kommer til at gælde for det kommende finansår, bliver, om jeg så må sige, en afslutning, således at det hele herefter skulle kunne overgå til fiskeribanken, men hvis det er muligt at få skabt en nyordning på dette område, er det klart, at disse love ikke længere skal eksistere.

Til det ærede medlem hr. Boeck-Hansen vil jeg gerne sige, at naturligvis er det kedeligt, at fiskernes antal ikke er steget, men på den anden side ved det ærede medlem lige så godt som jeg, at det er ikke altid antallet af erhvervsudøvere, der er afgørende for, om en produktion når den størrelse, man higer efter. Jeg håber, det ærede medlem har bemærket, at fangstmængden, fangstværdien på første hånd og eksportindtægten er steget ganske overordentlig stærkt, skønt antallet af fiskere faktisk kun er steget med godt 1 000 i løbet af de sidste 10—12 år, så jeg ved ærlig talt ikke, om jeg kan være helt enig med det ærede medlem i, at det er